# RETTENS KENDELSE (Fjerde Afdeling)
24. juni 1998 *

I sag T-596/97,

**Dalmine SpA**, Dalmine (Italien), ved advokat Fabrizio Arossa, Milano, og solicitor Rachel Brandenburger og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger, Hoss og Prussen, 2, Place Winston Churchill,

sagsøger,

mod

**Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber** ved Kirsi Leivo og Richard Lyal, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos Carlos Gómez de la Cruz, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagnercentret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af artikel 2 og 4 i Kommissionens beslutning K(97) 3036 af 6. oktober 1997 om en procedure i henhold til artikel 11, stk. 5, i Rådets forordning nr. 17 (IV/35.860 — stålrør),

har

* Processprog: engelsk.

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne K. Lenaerts og J. D. Cooke,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

## Kendelse

### Sagens faktiske omstændigheder

1 Sagsøgeren er et italiensk aktieselskab, som fremstiller stålrør, og hvis selskabskapital for 47%'s vedkommende ejes af Techint BV. Techint BV er et 100% ejet datterselskab af Siderca Saic, et argentinsk selskab, som fremstiller stålrør, og som har hjemsted i Buenos Aires (Argentina) (herefter »Siderca«). Ifølge Kommissionen er Siderca kontrolleret af Techint Group's holdingselskab, San Faustin NV, som har hjemsted i Curaçao (Antillerne). Techint Group har også hjemsted i Buenos Aires på samme adresse som Siderca.

2 I forbindelse med en undersøgelse, der havde til formål at undersøge rigtigheden af visse oplysninger om aftaler og former for samordnet praksis mellem stålrørspro-

ducenter og disse aftalers forenelighed med traktatens artikel 85, foretog Kommissionen den 13. februar 1997 et kontrolbesøg i sagsøgerens lokaler efter aftale med denne. Ved skrivelse af 4. april 1997 besvarede sagsøgeren en række spørgsmål, som Kommissionen havde stillet under dette kontrolbesøg.

3 Ved skrivelse af 22. april 1997 fremsendte Kommissionen i medfør af artikel 11 i Rådets forordning nr. 17 af 6. februar 1962, første forordning om anvendelse af traktatens artikel 85 og 86 (EFT 1959-1962, s. 81, herefter »forordning nr. 17«), en begæring om oplysninger til sagsøgeren og »Techint-Siderca-koncernen« indeholdende i alt tolv spørgsmål. Sagsøgeren besvarede begæringen ved skrivelse af 29. maj 1997.

4 Da Kommissionen fandt, at sagsøgeren og »Techint-Siderca-koncernen« ikke havde svaret på samtlige spørgsmål eller ikke havde svaret fyldestgørende på disse, fremsendte den en ny begæring dateret den 12. juni 1997, hvori den anmodede dem om at fremkomme med de begærede oplysninger. Ved skrivelse af 11. juli 1997 afgav sagsøgeren supplerende oplysninger.

5 Da Kommissionen var af den opfattelse, at de oplysninger, der var afgivet som svar på fire af de nævnte spørgsmål, stadig var ufuldstændige, vedtog Kommissionen den 6. oktober 1997 beslutning K(97) 3036 om en procedure i henhold til artikel 11, stk. 5, i Rådets forordning nr. 17 (IV/35.860 — stålrør) (herefter den anfægtede beslutning), som blev forkyndt over for sagsøgeren den 7. oktober 1997. I den anfægtede beslutning præciserede Kommissionen, at de af sagsøgeren afgivne oplysninger var ufuldstændige, for så vidt angår spørgsmål 1, litra b), 3, litra b), og 8, og at de af Techint-Siderca-koncernen afgivne oplysninger var ufuldstændige, for så vidt angår spørgsmål 2.

6 Den anfægtede beslutning har følgende ordlyd:

»*Articolo 1*

Entro trenta giorni dalla data di notifica della presente decisione:

— Dalmine S.p. A. è tenuta a fornire le informazioni indicate nelle domande n° 1, lettera b), n° 3, lettera b), n° 8, formulate nell'allegato 1 alla presente decisione;

— Techint Group e SIDERCA Saic sono tenuti a fornire le informazioni indicate nella domanda n° 2 formulata nell'allegato 1 alla presente decisione.

*Articolo 2*

Qualora Dalmine S.p. A., Techint Group e SIDERCA Saic non forniscano le informazioni richieste nei termini e secondo le modalità indicati nell'articolo 1, viene inflitta a ciascuno di loro una penalità di mora di 1.000 ECU per ogni giorno di ritardo a decorrere dal termine loro assegnato dall'articolo 1.

La società Dalmine S.p. A. è responsabile in via solidale per il pagamento delle penalità di mora inflitte a Techint Group ed a SIDERCA Saic.

*Articolo 3*

Gli allegati 1 e 2 fanno parte integrante della presente decisione.

*Articolo 4*

Sono destinatarie della presente decisione:

— Dalmine S.p. A., Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 DALMINE (Bergamo)

— Techint Group, Av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentina)
c/o Dalmine S.p. A., Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 DALMINE (Bergamo)

— SIDERCA Saic, Av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentina)
c/o Dalmine S.p. A., Piazza Caduti 6 luglio 1944, n° 1, I-24044 DALMINE (Bergamo)

Contro la presente decisione può essere proposto, nei termini previsti dall'articolo 173 del trattato CE, un ricorso al Tribunale di Primo Grado delle Comunità Europee.

Conformemente all'articiolo 185 del trattato CE, il ricorso non ha effetto sospensivo.«

(»*Artikel 1*

Inden for 30 dage fra forkyndelsen af denne beslutning skal

— Dalmine SpA afgive de oplysninger, som er begæret i spørgsmål 1, litra b), 3, litra b), og 8 i bilag 1 til nærværende beslutning, og

— Techint Group og SIDERCA Saic afgive de oplysninger, som er begæret i spørgsmål 2 i bilag 1 til nærværende beslutning.

*Artikel 2*

Såfremt Dalmine SpA, Techint Group og SIDERCA Saic ikke afgiver de ønskede oplysninger inden for den fastsatte frist og på den måde, som er angivet i artikel 1, pålægges hver enkelt af dem en tvangsbøde på 1 000 ECU pr. dag, regnet fra udløbet af den i artikel 1 meddelte frist.

Dalmine SpA hæfter solidarisk for de tvangsbøder, der pålægges Techint Group og SIDERCA Saic.

*Artikel 3*

Bilag 1 og 2 udgør en integreret del af nærværende beslutning.

*Artikel 4*

Denne beslutning er rettet til:

— Dalmine SpA, Piazza Caduti 6 luglio 1944, nr. 1, I-24044 DALMINE (Bergamo)

— Techint Group, av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentina) c/o Dalmine SpA, Piazza Caduti 6 luglio 1944, nr. 1, I-24044 DALMINE (Bergamo)

— SIDERCA Saic, av. L. N. Alem 1067, Buenos Aires (Argentina) c/o Dalmine SpA, Piazza Caduti 6 luglio 1944, nr. 1, I-24044 DALMINE (Bergamo).

Der kan anlægges sag til prøvelse af nærværende beslutning ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans på de i EF-traktatens artikel 173 fastsatte betingelser.

I henhold til EF-traktatens artikel 185 har et sådant søgsmål ikke opsættende virkning for beslutningen.«)

7 Ved skrivelse af 7. november 1997 besvarede sagsøgeren »alle ulteriori questioni sollevate dalla Commisione in relazione alle domande citate« (de punkter vedrørende de nævnte spørgsmål, som senest er stillet af Kommissionen), idet selskabet fremhævede, at det var af den opfattelse, at det allerede havde afgivet fuldstændige svar på spørgsmål 1, litra b), 3, litra b), og 8. Kommissionen anerkendte modtagelsen af denne skrivelse ved skrivelse af 19. november 1997.

8 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 17. december 1997 har sagsøgeren anlagt nærværende søgsmål.

## Parternes påstande

9 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Artikel 2 og 4 i den anfægtede beslutning annulleres, i det omfang disse bestemmelser vedrører sagsøgeren

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

10 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Principalt: afvisning

— Subsidiært: frifindelse

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

## Formaliteten

11 I henhold til procesreglementets artikel 111 kan Retten, når det er åbenbart, at sagen må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

12 Retten finder, at sagen er tilstrækkeligt oplyst ved stævningen og svarskriftet samt de vedlagte dokumenter. Det er således ikke fornødent at fortsætte sagens skriftlige behandling eller at åbne den mundtlige forhandling.

*Parternes argumenter*

13 Sagsøgeren har fremført fire anbringender til støtte for sine påstande. Disse anbringender er fremført subsidiært i forhold til hinanden i den rækkefølge, hvori de er anført i stævningen.

14 Det første anbringende vedrører overtrædelsen af væsentlige formforskrifter, magtfordrejning og overtrædelse af traktaten og reglerne vedrørende dens anvendelse. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at Kommissionen ikke har hjemmel til at rette en begæring om oplysninger til tredjemænd ved en beslutning i henhold til artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 17, som forkyndes over for sagsøgeren, og at anmode denne om at videresende beslutningen til de tredjemænd, som er adressater for beslutningen, i det foreliggende tilfælde Siderca og Techint Group.

15 Det andet anbringende vedrører ligeledes en overtrædelse af væsentlige formforskrifter, magtfordrejning og en overtrædelse af traktaten og reglerne vedrørende dens anvendelse. Sagsøgeren har i denne forbindelse fremhævet, at Kommissionen ikke har kompetence til at pålægge sagsøgeren en tvangsbøde i henhold til artikel 16, stk. 1, litra c), i forordning nr. 17 eller til at erklære sagsøgeren solidarisk ansvarlig for det tilfælde, at Siderca og/eller Techint Group ikke afgav oplysninger til besvarelse af den anfægtede beslutning. Kommissionen har heller ikke hjemmel

til at anvende en sådan tvangsbøde med henblik på at tvinge sagsøgeren til fremsende en kopi af den anfægtede beslutning til Siderca og/eller Techint Group.

16 Det tredje anbringende vedrører overtrædelse af traktatens artikel 190. Sagsøgeren har gjort gældende, at den anfægtede beslutning er usammenhængende, selvmodsigende og utilstrækkeligt begrundet. Selskabet har anført, at selv om Kommissionen anser Siderca, Techint Group og sagsøgeren som en enkelt virksomhed i forbindelse med forkyndelsen af begæringen om oplysninger, anser den dem som adskilte virksomheder med hensyn til ansvaret og pålæggelsen af tvangsbøder. Begrundelsen i den anfægtede beslutning, for så vidt angår Kommissionens ret til at forpligte sagsøgeren til at fremsende beslutningen til de andre adressater, er heller ikke tilstrækkelig.

17 Det fjerde anbringende vedrører tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter og overtrædelse af traktaten og af reglerne vedrørende dens anvendelse. Sagsøgeren har i denne forbindelse gjort gældende, at Kommissionen i den anfægtede beslutning har fastsat beløbet for tvangsbøden til et højere beløb end tilladt i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 17. Selskabet har bemærket, at artikel 2 i den anfægtede beslutning pålægger en tvangsbøde på 3 000 ECU pr. dag, mens det maksimale beløb for en tvangsbøde i medfør af artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 17, ikke kan overstige 1 000 ECU, såfremt Kommissionen anser sagsøgeren, Techint Group og Siderca for at være én virksomhed.

18 Sagsøgeren har anført, at selskabet ved skrivelse af 7. november 1997 afgav supplerende oplysninger som svar på den anfægtede beslutning for at samarbejde med Kommissionen i forbindelse med den undersøgelse, Kommissionen har gennemført. Ud fra den kvittering for modtagelsen af sagsøgerens skrivelse af 7. november 1997, som Kommissionen tilsendte selskabet ved skrivelse af 19. november 1997, og da Kommissionen ikke efter denne dato er fremkommet med nogen reaktion,

har sagsøgeren konkluderet, at Kommissionen for fremtiden er af den opfattelse, at sagsøgeren har svaret fyldestgørende på spørgsmålene 1, litra b), 3, litra b), og 8.

19 Kommissionen har indledningsvis gjort gældende, at sagsøgeren ikke har nedlagt påstand om annullation af artikel 1 i den anfægtede beslutning, og at sagsøgeren heller ikke har anfægtet den del af beslutningen, der vedrører den tvangsbøde, der vil blive pålagt selskabet, hvis det ikke afgiver de begærede oplysninger. Søgsmålet er således rettet mod dels den omstændighed, at den anfægtede beslutning er blevet forkyndt for Techint Group og Siderca på sagsøgerens adresse indebærende en forpligtelse for sagsøgeren til at videresende den til de andre adressater, dels den omstændighed, at den anfægtede beslutning pålægger sagsøgeren solidarisk ansvar for de tvangsbøder, der pålægges Techint Group og Siderca.

20 Uden formelt at fremsætte en formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114 har Kommissionen endvidere bestridt, at sagen kan tages til realitetsbehandling, både for så vidt som den tilsigter annullation af artikel 2 og annullation af artikel 4 i den anfægtede beslutning.

21 For så vidt som sagen vedrører gyldigheden af artikel 2 i den anfægtede beslutning, er den næppe velovervejet og i hvert fald for tidligt anlagt, da denne artikel ikke pålægger nogen forpligtelse eller noget ansvar, der kan fuldbyrdes for sagsøgerens regning eller for den sags skyld for Techint Group's eller Siderca's regning. Kommissionen har forklaret, at den endnu ikke endeligt har tildelt tvangsbøder i sagen i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 17. Disse bestemmelser angiver de forskellige faser i den procedure, der skal følges for at indhente oplysninger. Proceduren indledes med en begæring om oplysninger på grundlag af artikel 11, stk. 3, i forordning nr. 17. Såfremt virksomheden ikke afgiver de ønskede oplysninger inden for den af Kommissionen fastsatte frist eller kun afgiver ufuldstændige oplysninger, vedtages der herefter en beslutning i henhold til artikel 11, stk. 5, i forordning nr. 17, ved hvilken det kræves, at der sker fremlæggelse af de nævnte oplysninger. Ifølge Kommissionen angiver en sådan beslutning præcist de ønskede oplysninger, fastsætter en passende frist, inden for hvilken oplysningerne skal afgives, angiver de sanktioner, som er omhandlet i artikel 15, stk. 1, litra b), og

artikel 16, stk. 1, litra c), i tilfælde af manglende efterkommelse af beslutningen og indeholder oplysning om muligheden for at anlægge sag ved Domstolen til prøvelse af en sådan beslutning.

22 Kommissionen kan således i henhold til artikel 16, stk. 1, litra c), i forordning nr. 17 pålægge en tvangsbøde på 50 til 1 000 ECU pr. dag enten i den beslutning, hvorved der kræves fremlæggelse af oplysninger, eller i en senere beslutning. Et tvangsbødepålæg vil imidlertid ikke have umiddelbar virkning. For at et sådant tvangsbødepålæg kan fuldbyrdes, skal det udstedes ved en ny beslutning, som fastsætter tvangsbødens størrelse, på grundlag af artikel 16 i forordning nr. 17. Det er kun denne anden beslutning, der kan eksekveres. Det er derfor ikke før vedtagelsen af sidstnævnte beslutning, at de proceduremæssige krav, der er foreskrevet i forordning nr. 17, skal være opfyldt. Kommissionen skal således sende en meddelelse af klagepunkter til virksomheden angivende, at virksomheden ikke har afgivet de ønskede oplysninger, og foretage en høring af virksomheden og Det Rådgivende Udvalg (Domstolens dom af 21.9.1989, forenede sager 46/87 og 227/88, Hoechst mod Kommissionen, Sml. s. 2859, præmis 51-58).

23 En bestemmelse i en beslutning, der er vedtaget på grundlag af artikel 11, stk. 5, og artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 17, som artikel 2 i den anfægtede beslutning er kun foreløbig og svarer på en vis måde til en advarsel til den berørte virksomhed.

24 Kommissionen har endvidere fremført, at da meddelelse af klagepunkter ikke er en retsakt, der kan anfægtes i henhold til traktatens artikel 173, kan artikel 2 i den anfægtede beslutning, som udgør en fase af proceduren, der ligger før meddelelsen af klagepunkter, så meget desto mindre være en retsakt, der kan anfægtes.

25 For så vidt søgsmålet vedrører artikel 4 i den anfægtede beslutning, har Kommissionen bemærket, at denne artikel ikke berører sagsøgeren, idet den i praksis ikke kan have nogen følger for sagsøgeren, uanset om forkyndelsen for Techint Group og Siderca anses for gyldig eller ej.

26 Kommissionen har herom indledningsvis anført, at den har forkyndt den anfægtede beslutning for Techint Group og Siderca på den adresse, som den anser for at være deres adresse inden for Fællesskabet, nemlig på sagsøgerens hjemsted. Den har endvidere præciseret, at såfremt man anser den anfægtede forkyndelse for gyldig, kan det forhold, at Techint Group og Siderca ikke har fremsendt de oplysninger, der er begæret i den anfægtede beslutning, ikke i praksis få følger for sagsøgeren, før den procedure, der er beskrevet ovenfor i præmis 22, er gennemført, og før beslutningen om endelig fastsættelse af tvangsbøden til Techint Group og Siderca er vedtaget. Såfremt den anfægtede forkyndelse ikke anses for gyldig, har Kommissionen endelig gjort gældende, at Techint Group og Siderca ikke er forpligtet til at afgive de ønskede oplysninger, hvilket heller ikke vil kunne have følger for sagsøgeren. Såfremt Kommissionen ikke kan pålægge Techint Group og Siderca en tvangsbøde, kan sagsøgeren ikke holdes solidarisk ansvarlig for en sådan.

*Rettens bemærkninger*

27 Det fremgår af sagsøgerens argumentation i dens helhed, at sagsøgeren nærmere bestemt har påstået annullation af artikel 2 i den anfægtede beslutning, for så vidt som sagsøgeren herved er pålagt solidarisk ansvar for tvangsbøden til Techint Group og Siderca, og annullation af artikel 4 i den anfægtede beslutning, for så vidt som den heri angivne adresse for forkyndelse for Techint Group og Siderca er sagsøgerens adresse.

28 Det fremgår ligeledes, at sagsøgeren ikke har nedlagt påstand om annullation af artikel 1 i den anfægtede beslutning, der pålægger sagsøgeren at afgive de ønskede oplysninger vedrørende spørgsmål 1, litra b), 3, litra b), og 8, der er gengivet i bilag 1 til stævningen.

29 For så vidt angår artikel 2 i den anfægtede beslutning bemærkes, at ifølge traktatens artikel 173 kan der anlægges annullationssøgsmål vedrørende Rådets og Kommissionens retsakter, bortset fra henstillinger og udtalelser. Et sådant søgsmål skal — jf. reglen i traktatens artikel 164 — sikre, at der værnes om lov og ret ved fortolkningen og anvendelsen af traktaten, og det vil stride herimod at fortolke betingelserne for adgangen til at rejse et sådant søgsmål indskrænkende og begrænse anvendelsesområdet til kun at omfatte de i artikel 189 nævnte retsakter. Ved afgørelsen af om de anfægtede foranstaltninger er retsakter i traktatens artikel 173's forstand, skal vægten følgelig lægges på dens indhold. Ifølge fast retspraksis foreligger der retsakter eller beslutninger, der kan gøres til genstand for et annullationssøgsmål i medfør af traktatens artikel 173, når foranstaltningerne har retligt bindende virkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser gennem en væsentlig ændring af hans retsstilling (jf. Domstolens dom af 11.11.1981, sag 60/81, IBM mod Kommissionen, Sml. s. 2639, præmis 8 og 9).

30 Ifølge retspraksis omfatter fastsættelsen af tvangsbøder i medfør af artikel 16 i forordning nr. 17 nødvendigvis to led. Ved en første beslutning i henhold til bestemmelsens stk. 1, pålægger Kommissionen en tvangsbøde på et antal regningsenheder pr. dag fra det tidspunkt, som den fastsætter. Denne beslutning kan ikke tvangsfuldbyrdes, da tvangsbødens samlede størrelse ikke er fastlagt. Det pågældende beløb kan kun endeligt fastsættes ved en ny beslutning (dommen i Hoechst-sagen, a.st., præmis 55).

31 Da den beslutning, der er omhandlet i artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 17, og som pålægger en tvangsbøde på et antal regningsenheder pr. dag fra det tidspunkt, som den fastsætter, ikke har nogen bindende retsvirkninger, kan den ikke udgøre en retsakt, der kan anfægtes.

32 Beslutningen udgør kun et led i den procedure, ved hvis afslutning Kommissionen eventuelt vedtager en beslutning om endelig fastsættelse af tvangsbødens samlede størrelse, som således bliver et eksekutionsgrundlag. Før den kan vedtage sidstnævnte beslutning, skal Kommissionen imidlertid opfylde visse proceduremæssige krav. Den skal sende en meddelelse af klagepunkter til den berørte virksomhed, foretage høring af virksomheden og høre Det Rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, hvorved såvel virksomheden som Det Rådgivende Udvalg får lejlighed til på behørig måde at gøre deres synspunkter gældende vedrørende samtlige de forhold, på grundlag af hvilke Kommissionen har pålagt tvangsbøden og vil fastsætte dennes endelige størrelse (dommen i Hoechst-sagen, a.st., præmis 56).

33 I den foreliggende sag pålægger artikel 2 i den anfægtede beslutning tvangsbøder på 1 000 ECU pr. dag fra udløbet af en frist på 30 dage fra forkyndelsen af den anfægtede beslutning. Den beslutning, der er indeholdt i denne artikel, er således en beslutning om at pålægge en tvangsbøde i henhold til artikel 16, stk. 1, i forordning nr. 17, og ikke en beslutning om endelig fastsættelse af tvangsbødens størrelse.

34 Artikel 2 i den anfægtede beslutning har derfor ingen bindende retsvirkninger, for så vidt som den pålægger tvangsbøder.

35 Artikel 2 har heller ikke bindende retsvirkninger, for så vidt som bestemmelsens stk. 2 pålægger sagsøgeren solidarisk ansvar for de tvangsbøder, der er pålagt Techint Group og Sidercа. Det er kun en formel gentagelse af denne bestemmelse

i en eventuel senere beslutning om endelig fastsættelse af disse tvangsbøders størrelse, der kan skabe bindende retsvirkninger. Vedtagelsen af en sådan beslutning kan dog først ske efter opfyldelsen af visse proceduremæssige krav (jf. ovenfor, præmis 32).

36 Påstanden vedrørende artikel 2 i den anfægtede beslutning vedrører således ikke nogen anfægtelig beslutning. Det er således åbenbart, at den må afvises.

37 Hvad angår påstanden vedrørende artikel 4 i den anfægtede beslutning bemærkes, at ifølge traktatens artikel 191, stk. 3, skal beslutninger som den foreliggende »meddeles dem, de er rettet til, og får virkning ved denne meddelelse«.

38 Det fremgår af retspraksis, at den anfægtede beslutnings artikel 4 ikke kan ændre denne ordning, idet denne artikel ikke har bebyrdende virkninger for sagsøgeren (jf. Domstolens dom af 14.7.1972, sag 48/69, ICI mod Kommissionen, Sml. s. 151; org. ref.: Rec. s. 619, præmis 36, 37 og 38).

39 En ulovlig fremgangsmåde for meddelelsen af en beslutning er retsaktens indhold uvedkommende og kan derfor ikke bekræfte denne med en mangel. Under visse omstændigheder kan en sådan ulovlighed hindre, at søgsmålsfristen begynder at løbe, for så vidt som fristen for søgsmål om annullation af Kommissionens individuelle retsakter i henhold til traktatens artikel 173, stk. 5, begynder at løbe fra det tidspunkt, hvor sagsøgeren har fået meddelelse om beslutningen eller, i mangel

heraf, fra det tidspunkt, hvor han har fået kendskab til den (jf. dommen i sagen ICI mod Kommissionen, a.st., præmis 39, 40 og 41). Dette er imidlertid ikke tilfældet i denne sag, hvor det er ubestridt, at sagsøgeren har fået forkyndt den anfægtede beslutning, og hvor sagsøgeren inden for fristerne har udøvet sin søgsmålsret.

40 Under disse omstændigheder kan det forhold, at Kommissionen i artikel 4 i den anfægtede beslutning har anført sagsøgerens adresse som den adresse, på hvilken der skulle ske forkyndelse af den anfægtede beslutning over for Techint Group og Siderca, således ikke i sig selv medføre en forpligtelse for sagsøgeren til at videresende beslutningen til dem. Såfremt forkyndelsen af den anfægtede beslutning for Techint Group og Siderca på sagsøgerens hjemsted, som anført af sagsøgeren, må anses for at være retsstridig, vil beslutningen simpelt hen ikke have virkning i forhold til dem.

41 For så vidt angår den omstændighed, at sagsøgeren i medfør af artikel 2, andet afsnit, i den anfægtede beslutning holdes solidarisk ansvarlig for de tvangsbøder, der pålægges Techint Group og Siderca, skal det alene bemærkes, at dette afsnit ikke har bindende retsvirkninger (jf. præmis 35 ovenfor).

42 Det følger heraf, at spørgsmålet om, hvorvidt der er sket uregelmæssigheder ved forkyndelsen af den anfægtede beslutning for Techint Group og Siderca, ikke er relevant i forbindelse med nærværende sag. Dette spørgsmål ville kun være relevant, såfremt det var formålstjenligt at fastslå, om den anfægtede beslutning var blevet lovligt forkyndt for Techint Group og Siderca, og i givet fald at fastslå begyndelsestidspunktet for den frist, de havde til at anlægge søgsmål til prøvelse af den anfægtede beslutning på grundlag af traktatens artikel 173.

43 Sagsøgeren har følgelig ingen interesse i at påstå annullation af artikel 4 i den anfægtede beslutning, for så vidt som den angiver sagsøgerens adresse som forkyndelsesadresse for Techint Group og Siderca.

44 Det er således åbenbart, at påstanden om annullation af artikel 4 i den anfægtede beslutning, for så vidt som den i beslutningen anførte forkyndelsesadresse for Techint Group og Siderca er sagsøgerens adresse, må afvises.

45 Det følger af ovenstående, at det er åbenbart, at sagen må afvises i overensstemmelse med procesreglementets artikel 111.

## Sagens omkostninger

46 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgeren har tabt sagen, pålægges det sagsøgeren i henhold til Kommissionens påstand herom at betale sagens omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling)

**1) Sagen afvises.**

**2) Sagsøgeren betaler sagens omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 24. juni 1998.

H. Jung

Justitssekretær

P. Lindh

Afdelingsformand